

ГЛАВА Втора

Подчертаване на позитивното

Онези, които са солта на земята – а всички християни са призвани да бъдат такива – трябва да станат позитивни хора.

Когато бях млад, имаше една песен, в която се казваше: „Подчертавайте позитивното, елиминирайте негативното и не се смесвайте с господин *По средата*”. Това би било добро мото за всеки от нас - не само в личните ни взаимоотношения, но и в случаите на обществени събирания - църковни събрания, съвещания, съвети и каквото и да било друго.

Има толкова много негативно настроени християни, които омаловажават факта, че нещата не са такива, каквито би трябвало да бъдат (което, разбира се, не бива да е така, ако вярваме в живия и действен Бог), намират грешки и обвиняват другите, вместо да търсят доброто и да ги насърчават. Толкова е лесно да критикуваме хората, вместо да ги подкрепяме. Тези, които позволяват езиците им да ги водят, трябва да четат трета глава от Посланието на Яков, докато искрено могат да кажат, че са я усвоили и приложили. Яков, който вероятно е бил брат на Исус и първият епископ на Ерусалим, казва: „Обаче нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи” (Яков 1:19); и освен това: „Ако някой счита себе си за благочестив, а не обуздава езика си, но мами сърцето си, неговото благочестие е суетно” (1:26). Каква е религията ви: ползотворна или суетна?

Трябва да приложим това както по отношение на себе си, така и на другите. Колко бързо оплакваме съдбата си! При все че трябва да броим благословенията си, а не да излагаме на показ недоволство. Наш приятел беше двадесет години мисионер в Египет. Веднъж в едно списание в Кайро се появи цинична статия по негов адрес и му бе дадено 72-часово предупреждение да напусне страната завинаги.

Всичките му контакти, египетските му приятели, братята му християни, двадесетте му години на служение, домът му – с всичко това щеше да бъде приключено. След като се сбогува, той отплава към Кипър и там по-късно разказа: „Седнах и описах всички благословения, за които мога да благодаря на Бога. Те бяха петдесет и седем.” Какъв позитивен отговор спрямо ситуацията! Какъв чудесен начин да покаже, че той е част от „солта на земята“! Звучи изтъркано, просто и наивно, но всички можем да постъпим по същия начин: „Пребройте благословенията, назовете ги едно по едно и ще бъдете изненадани от това, което Бог е направил”.

Триумфът, стар циник

Над входа за играчи на централния корт на тенис клуба „Ол Ингланд Лаун” в Уимбълдън, който привлича тенис звезди от целия свят заради големите си турнири, са написани следните думи от поемата на Ръдифърд Киплинг, озаглавена „Ако”:

*Ако посрещнеш Краха - зъл предател -
еднакво със Триумфа - стар циник...¹*

Навременно напомняне за онези, които дават всичко, за да спечелят, и стават или победители, или победени, за да посрещат успеха и провала такива, каквито са – „предатели”. Истинските ценности, истинските стандарти не се съдържат в тях, макар че някои им отдават голямо значение.

„Успехът” или „провалът” тормозят църкви и приятелства. Склонни сме да считаме големите числа за успех и намаляващата посещаемост за провал. Въпреки това Библията ни казва, че Бог „гледа на сърце” и търси посвещение, търси плода на Духа, търси грижата един за друг. Толкова често възприемаме схващанията на света: голямото е по-добро, повечето е чудесно! Въпреки това Бог не цени количеството; не през тази призма възприема „успеха” или „провала”.

¹ Преводачът на тази версия е неизвестен (бел.прев.).

Това, което търси, е качество. Той би предпочел да има само дузина от хората, които обаче тихо отварят сърцата и живота си за Него, пред стотина, които пеят формално. И очевидно поляризира проблема. Малка полза имам от това, да изпея един и същи припев шест пъти; ако пея от сърце, един-два пъти биха били достатъчни. Има проповедници, които смятат, че са длъжни да запълнят с говоренето си 45 или 50 минути, макар че тяхната вест би могла да се предаде по-запомнящо се в рамките на само 15.

„Повече” не означава непременно „по-добре”. И ако трябва да предложим поклонението си на Бога, то това би следвало да бъде най-доброто, което можем да дадем. Подобно и най-голямата църква не е непременно най-успешната.

Това довежда до въпроса: по какъв начин измервате успеха - в християнски термини?

Отговорът накратко се събира в думата „вярност”.

Бог очаква вярност, което означава да Му бъдем посветени, като Го поставим на първо място в живота си, като бъдем верни на народа Му и като живеем вярата си. Исус дава ясно указание за „аршина”, с който ще бъдем мерени: „Не всеки, който Ми казва: „Господи! Господи!”, ще влезе в небесното царство; но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата” (Мат. 7:21). От най-голямо значение тук е вярното покорство пред намерението, открито от Бога. Пазете се от успеха и се отнасяйте към него като към предател, какъвто той и е.

Провалът, измамникът

По същия начин се пазете и от изпадането в унии (или по-тежки от униите състояния) поради „провал”. Преди няколко години един човек официално основа „Общество на провалилите се”, вероятно разбирайки, че там хората могат да се подкрепят взаимно, дори заедно да плачат на раменете си. Идеята среща изумителен отклик: директори, адвокати, счетоводители – всички се записаха, макар да бяха постигнали някакъв успех в професионалния си живот. Въпреки това се чувстваха провалени.

Защо?

Дали защото не можеха да запълнят празнотата в живота си, тъй

като най-важното - липсата на Бога в живота им бе все още незапълнена?

Една футболна звезда, която играеше за Англия и печелеше много добре, каза, че чувствала някаква липса в себе си – докато не намерила Исус. В известен смисъл всички ние, „децата на Адам“, сме се провалили, проклети сме с греха на неподчинението и прогонени от Райската градина. В един добре известен духовен химн се казва: „Дойде вторият Адам, за да се пребори и да ни спаси“. И когато сме „в Христос“, чувството ни за провал изчезва, защото сме „изцяло с Бога“.

Никой християнин, който продължава да живее с Господа, не би трябвало да се чувства провален. И когато се подхлъзваме и Го разочароваме, Той милостиво ни поема и прави така, че да стъпим отново на крака. След като Петър отрича три пъти, че изобщо познава Исус, Той го реабилитира и му възлага трикратно служението, предназначено за него – да се грижи за народа Му.

Понякога всички Го разочароваме, но тогава трябва да оставим верността ни да надделее над провала. Петър, който предава своя Господ във време на голяма криза, но по-късно умира с мъченическа смърт в Рим, пише до християните, разпръснати в Азия: „А Бог на всяка благодат, Който ви е призовал в Своята вечна слава чрез Христа [Исуса], ще ви усъвършенства, утвърди, укрепи [и направи непоколебими] (...) Нему да бъде господството до вечни векове (1 Петр. 5:10). Амин!“

Скритият план

В Новия Завет почти не се говори за „успех“ и „провал“, макар че те често се съдържат в същината на плановете на много църкви или пък важат за много служители и пастори. Ние, разбира се, се въодушевяваме, когато повече хора посещават богослуженията ни. И това, че идват под знамето на Евангелието, чувайки Божието Слово, е насърчително. Но Словото трябва да пусне корени в сърцето и да бъде „поливано“, както и всяка програма за църковен растеж трябва да бъде реализирана и в дълбочина, и с размах.

Номиналното християнство е тормозило църквата от основава-

нето ѝ (вж. случая на Ананий и Сапфира в Деян. 5:1-11) и редовното, благоразумно проповядване е един от начините да го преодолеем. По време на проблемите в Източна Африка, споменати по-горе, посещаемостта в църквите рязко намаляла. Когато християните станали мишена на преследване, църквата, която обикновено била посещавана от сто човека, се свила до десет. Въпреки това лидерите правилно и твърдо заявили, че тяхната църква е по-силна. Защото тези десет човека били напълно предани на Бога и готови да изложат на риск живота си за своя Господ и Учител.

Феноменалният успех и световното разпространение на курса „Алфа“ се обясняват лесно: той простичко учи на основните християнски истини в спокойна и приятна атмосфера, избягвайки, доколкото е възможно, употребата на „църковен“ език. Това е възпитателен курс от най-добро качество и хората откликват, защото чувстват нуждата си да задълбочат рационалното осъзнаване на своята вяра – или поне да знаят какво отхвърлят. Нека бъде хвала! (По отношение на „Алфа“ използвахме спонтанно думата „успех“ - почти без да го забележим; но вярваме, че е правилно, защото това е нещо, което Бог е благословил и използвал по възвишен начин.)

Веднъж, след като посетихме представление на Шекспировия мемориален театър в Стратфорд на Ейвън, отидохме до задната му част и минахме през служебния вход. Появи се едно момче, тикна в ръката ми програма и химикалка и каза: „Може ли ваш автограф, моля!“ Засмях се и отговорих: „Не бива да искате моя автограф - аз съм никой“. „Няма проблем - каза той - аз обичам никоите.“ Какъв очарователен отговор, си помислих.

Господ също казва точно това: „Аз обичам никоите“.

Никой не представлява провал в очите на Бога. Той ни обича – силно и състрадателно. И всичко, което иска, е нашето покорство с любов.

От човешка гледна точка животът на Исус е най-големият провал: радикален Учител и холистичен Изцелител, проповядващ мир и помирение, завършва живота Си разпънат като престъпник, подиграван и осмиван от тълпата. А си мислите, че вие сте провал!

В Божиите очи нещата изглеждат така: Исус действа, воден от дух на любящо покорство пред Своя Небесен Баща; и това е, което е от най-голямо значение.

Нека не усвояваме светските представи за триумф и нещастие, за успех и провал. Трябва да възприемем перспективата, която е вечна, и да видим нещата през Божиите очи. След това нашата собствена перспектива ще се промени и ще открием, че нашият Баща ни одобрява, ако пазим вярата си в Него и ако винаги се стремим да действаме, ръководени от любящо покорство пред волята Му.